



Giriş

Birçok dindar Yahudi için haftalık Şabat deneyimi düzenli rutinin bir parçası haline gelir. Şabat'ta neredeyse içgüdüsel olarak iş yapmaktan kaçınılır. Şabat'ta elektrik anahtarlarını, telefon, araba kullanmaktan kaçınmak, hafta içi bunları kullanmak kadar doğal gelir. Birisi bize dinlenme günümüzün anlamını sorduğunda, şaşırtıcı görünebilir. Ofiste, uçak yolculuğunda yabancılardan Şabat hakkında sorular alırız. En yaygın sorulardan biri, Yahudilerin gözettiği Şabat ile ilgili olarak Şabat'ta ışığı açma, nedense "çalışma" olarak kabul edilir ve Dinlenme Günü için yapılabilir etkinlikler dışındadır. Ancak ağır bir masayı bir odanın bir ucundan diğerine sürüklemek iş olarak tanımlanmaz ve izin verilen bir etkinliktir. Bu garip ve saçma gelebilir. Sık sık sorulmaktadır: Burada bir mantık ve sebep var mıdır? Ancak diğer sorular da boldur. Bu yazıda, Tora'da Şabat'ı tanıtan ayetleri inceleyeceğiz ve Şabat Kavramını Yahudi olmayanlara tanımlamaya çalışırken karşılaştığımız çeşitli karışıklıklar prizması aracılığıyla bunu yapacağız. Bunu yaparak, Şabat'ı hayatımızdaki Yahudi olmayan kişilere ve kendimize anlatmak için daha büyük beceri kazanacağız.

İki Teolojik Soru İşareti

Neredeyse çocuksu, felsefi bir soru ile başlayalım:

"Tanrı, evreni oluşturduktan sonra neden dinlenmeye ihtiyaç duysun? Yorulmuş muydu?"

Soru görüldüğü kadar yüzeysel ve yersiz değildir. Yüce Tanrı'nın Her Şeye Gücü Yeten bir varlık olduğunu düşünüyoruz. Gerçekten de, O'nu "Yücelerin Yücesi, Her Şeye Gücü Yeten" diye adlandırıyoruz. Eğer Tanrı gerçekten Güçlü ise, O'nun Evren'i yaratması ne kadar zor olabilir? Muhtemelen, çok fazla gayret sarf etmemiştir. Öyleyse neden daha sonra dinlenmeye ihtiyacı vardı? Başka bir bilmece de şudur: Çoğumuz, Şabat'ı gözettiğinde Tanrı'nın Evren'i Yaratana olduğuna olan inancımızı gösterdiğini varsaymaktayız. Her şeyden önce, Tora, Tanrı'nın dünyayı altı günde

yarattığını ve yedinci günü dinlediğini söyleyerek Şabat'ın yerine getirildiğini açıklar. Ancak bununla ilgili garip bir şey vardır.

“Tanrı'nın Evren'i yaratışını neden bir dinlenme günü ile anıyoruz?”

Metine geri dönelim

Tora'nın metnine bakalım ve bunların hakkında bize ne söylediğine bakalım. göreceğiz. Bereşit'te Tora, ilk Şaba'nın tarihini kaydeder. Aşağıdaki ayetleri dikkatlice okuyun ve bu soruna dikkat edin:

Metine göre, Şabat neyi anmak üzere tasarlanmıştır?

Gök ve yer bütün öğeleriyle tamamlandı. Yedinci güne gelindiğinde Tanrı yapmakta olduğu işi bitirdi. Yaptığı işten o gün dinlendi. Yedinci günü kutsadı. Onu kutsal bir gün olarak belirledi. Çünkü Tanrı o gün yaptığı, yarattığı bütün işi bitirip dinlendi.
Yaratılış 2:1-3

Bu ayetler, Tanrı'nın neden Yedinci Günü özel gördüğünü bize anlatmaktadır: Çünkü bu gün dinlenmişti ... Görüldüğü kadar garip bir şekilde, Tora bize şu sözleri söylüyor:Aslında Şabat Günü, Tanrı'nın evrenin yaratılışını kutlamak değildir. Bu, O'nun dinlenmesini anmaktır.

Bunun üzerine düşünürseniz, tamamen şaşırtıcıdır. Nasıl olur da, Tanrı'nın dinlenmesi, O'nun yaratım işinden, dünyayı yaratma eyleminden, eserinden daha önemli olduğunu düşünebilir? Bu sanki işin amacının tatil olduğunu söylemek gibi görünüyor. Tatil güzel olabilir, ama tatil gerçekten iş ile ne kadar ilgilidir? Buna rağmen, garip bir biçimde, Tora'nın söylediği şey açıktır: Şabat, Yaratılışın anılması değildir; dinlenmenin anılmasıdır.

Konuyu kaçırsanız, Tora aynı fikri Sefer Şemot'ta, Çıkış Kitabı'nda tekrar vurgular. Şabat sabahı Kidduş olarak okuduğumuz bu ayetlerde Tora bize Şabat'ın ...

“Bu, İsraililer'le benim aramda sürekli bir belirti olacaktır. Çünkü ben, RAB yeri göğü altı günde yarattım, yedinci gün işe son verip dinlendim.
Çıkış 31:17

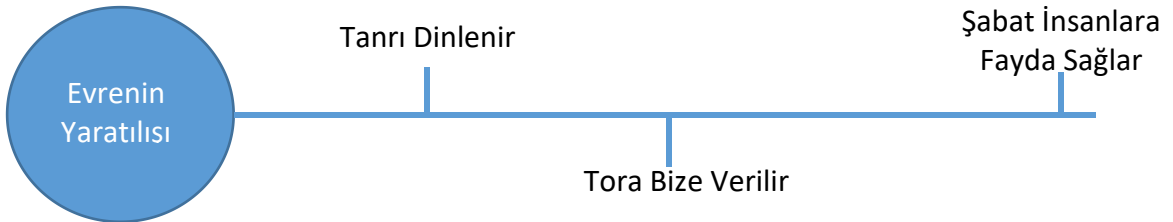
Ayet'e göre, Şabat'ın "belirtisi" ni ifade eden temel gerçek nedir? Tanrı'nın altı günde dünyayı yaratması mı? Hayır. Doğru olsaydı, Tora ayeti yarıda bitirmiş olmalıydı. Metnin önemi son kısımdadır ... ve Yedinci Gün dinlendi. Yani Şabat, Tanrı'nın altı günde dünyayı yaratmasından sonra Yedinci Gün'de dinlenmeye karar vermesini anıyor. Ancak bu dinlenme hakkında en önemli şey nedir? Kulağa biraz hayal kırıklığı gibi geliyor.

Amaçlı Dinlenme

Açıkçası ayetler, iş ve dinlenme hakkındaki fikirlerimizi yeniden değerlendirmemiz gerektiğini söylemektedir. Görünüşe göre, Tanrı'nın dinlenmesi, tatil fikri ile pek az ortaklık içermektedir. Tanrı'nın dünyayı yarattıktan sonra biraz nefes almak için vakit ayırması değildi. Yaratıcının dinlenmesi kasıtlı bir eylemdi. Bu, bir şekilde, kendi içinde bir tür dinlenme eylemiydi.

“Bu yüzden Şabat Günü’nü kutsadin, kutsal bir gün ve Yer’in ve Göğün yaratılışının amacı olarak belirledin.

Bu kelimeler her hafta cuma gecesi okuduğumuz shemoneh esrei'den geliyor. Ama ne söylediğimizi dinleyin. Şabat ve dinlenmek, yaratılışın asıl amacı olarak tasvir edilir, bütün göklerin ve yerin onun için yaratıldığı sondur. Dinlenme biçimini bu şekilde, işinize yardımcı olmak için yaptığınız bir şey olarak değil de emeğinizin tam amacı olarak görmek ne demektir? Neden Tanrı, dinlenmesinin evrenin başarılı bir şekilde yaratışından daha çok anmaya değer olduğunu düşünsün ki? Tanrı'nın henüz onu kutlayacak bir ulus yokken Şabat'ı özel kıldığını hatırladığımızda soru daha da zorlayıcı hale gelir. Bereşit, 2. bölümdeki ayetlere göre, Tanrı, evreni yarattıktan hemen sonra kutsadı ve Şabat'ı kutsal yaptı. O günleri bizimle yüzyıllar sonra, Tora'yı bize verdiğinde paylaştı, özel sırrını bilmemize izin verdi. Dolayısıyla Şabat, Tanrı tarafından insanların menfaati için hazırlanmadı - bu daha sonra oldu. Daha ziyade, zaman içerisindeki bu ada, Yaratıcı'nın Kendisi için tasarlanmıştır.



Yaratıcı neden kendi dinlenme gününe bu kadar bağlı kalsın?

Tanrı, Yedinci Gününde Tam Olarak Ne Yapıyordu?

İlk ipucu bize Tora'daki Şabat fikrini ilk kez sunan ayetten gelir. Bu ayetlerden biri kendisiyle çelişiyor gibi görünmektedir...

Yedinci güne gelindiğinde Tanrı yapmakta olduğu işi bitirdi.
Yaptığı işten o gün dinlendi.
Yaratılış 2:2

Belki de zorluğu fark ettiniz: Tanrı Yedinci Gün'de ne yaptı? Dinlendi mi yoksa çalıştı mı? Cevap, ayetin hangi kısmına odaklandığınıza bağlı görünüyor.

Yedinci güne gelindiğinde Tanrı yapmakta olduğu işi bitirdi. Yaptığı işten o gün dinlendi.
Yaratılış 2:2

Birinci bölüm bize Tanrı'nın Yedinci Gün'de yaptığı işi tamamladığını söylemektedir. Bu, Yedinci Gün'de Tanrı'nın biraz çalışma yaptığını gösteriyor gibi görünmektedir. O, girişimini o günde tamamladı.

Yedinci güne gelindiğinde Tanrı yapmakta olduğu işi bitirdi. Yaptığı işten o gün dinlendi.
Yaratılış 2:2

Ama ayetin sonrası, Tanrı'nın Yedinci Gün'de yaptığı bütün işlerinden dinlendiğini söylemektedir. Bu ikinci cümle, Tanrı'nın Yedinci Gün'de çalışmadığını bize anlatıyor gibi görünmektedir. O, bütün işlerinden bu günde dinlenmişti.

Öyleyse hangisi? Tanrı, Yedinci Gün'de hiçbir iş yapmayarak dinlendi mi, yoksa bu günde bir şey yarattı mı?

Raşi'nin Cevabı

Öyle görünüyor ki, bu soru ile karşılaşan ilk kişiler biz değiliz. Raşi, bu soruya işaret eder ve soruna iki olası cevap verir:

Cevap 1

Raşi, Tanrı'nın dünyayı yaratmayı tam Altıncı Gün sona erip Yedinci Gün başladığında bitirdiğini önermektedir. Bu şekilde, Yedinci Gün başladığında yaratmayı bitirmiş olacak ve Tanrı o günün tümünde dinlenmiş olacaktır.

Fakat Raşi, Altıncı Gün ile Yedinci Gün arasındaki çok ince zamanı ayırmamızı gerektirmeyen bir çözüm sunan ikinci bir cevap verir.

Cevap 2

Rashi, çelişkinin yalnızca bir yanılısına olduğunu, Tanrı'nın Yedinci Gün'de bir şeyler yarattığını ve aynı zamanda o gün tamamen dinlendiğini belirtmektedir. Yedinci Gün'de Tanrı'nın yarattığı şey, dinlenmenin kendisidir. Tanrı, Şabat'ta dinlenmeyi varlığa getirdi.

Şimdi, bu cevap kesinlikle çok becerikli görünmektedir: Tanrı'nın aynı zamanda hem dinlenme hem yaratma işini yaptığını görmemizi sağlamaktadır. Ancak bu cevap biraz kelime oyunu gibi görünmektedir. Dinlenmek, yaratılmayı gerektiren bir şey midir? Dinlenme, işin var olmama halidir.

Eğer Tanrı dinlenmek isterse, tek yapması gereken iş yapmayı bırakmasıdır, doğru mu?

Yanlış

Raşi bize, dinlenmenin yaratılması gereken bir şey olduğunu önermektedir. Bu genellikle yaşadığımız dinlenme biçiminden farklı olan bir tür dinlenmedir, sadece iş ve uğraşı yokluğu değildir. Bu negatif bir olgu değil, pozitif bir olgudur. Bu bir yokluk hali değil, bir varlık, var oluş halidir.

“İş”i Anlayarak, Dinlenmeyi Anlamak

Bu anlaşılması zor düşünceyi daha iyi ele almak için, Tanrı'nın "çalışması"nın, doğasını düşünmek iyi olur. Tanrı'nın bu ilk altı günde ne yaptığını daha iyi anlayabilirsek, Yedinci günü bu faaliyetten "dinlenmiş" olduğunu söylemenin ne anlama geldiğini de daha iyi anlayabiliriz.

Alaha, Yahudi kanunları ve içtihatları, Şabat'ta yapılan işleri "melaha" olarak adlandırır. Bu kelime, dünyayı yaratırken Tanrı'nın yaptığı "iş" tanımlayan Bereşit 2. bölümden alınmıştır. Şabat'ta el çektiğimiz iş, temel olarak, Tanrı'nın orijinal Şabat'ta yapmayı bıraktığı işe karşılık gelir.

Gerçek şu ki, "iş" muhtemelen burada kullanması yanlış olan bir kelimedir. İş terimi, ter ve zorluk gibi görüntüleri akla getirmektedir. Bu açıkça Evren'in ilahi yaratımı ile ilgisi olmayan görüntülerdir.

Aslında, iş için daha yaygın olan terim "avodah", sıradan, günlük işi gösterir. Zahmet gerektiren ve sizi yorgun düşüren bir çalışma tarzı anlamına gelir. Öte yandan "melaha", başka bir şey çağrıştırmaktadır.

39 Melaha

Yahudi kanunları, otuz dokuz temel işi melaha olarak sınıflandırır. Olası taşıma işi dışında, otuz dokuz işin ortak paydası dönüştürme, şekil değiştirmedir. Dünyadaki belirli bir maddeyi almak ve bunu akıllı bir aracının bilinçli müdahalesi yoluyla daha yüksek, daha gelişmiş bir varlık haline dönüştürmektir. Bir şeyi fırında pişirdiğimde, sadece ham bir içerik alır ve onları pasta yaparım. Bir şeyi dokuduğumda, basit ipleri alır ve bir örtü oluştururum. Çevremdeki dünyayı geliştiriyor, onu irademize uydurmak için şekillendiriyorumdur.

Bu, Yüce Tanrı'nın Yaratılış'ın altı gününün çoğunda yaptığı iş türüydü.

Yaratılış'ın ilk anında Tanrı yokluktan bir şey yarattı. İlk önce Yokluk vardı; sonra aniden Bir Şey var oldu. O andan itibaren, başka bir şey yapmaya başladı - var olanı alıp, daha karmaşık ve gelişmiş bir şey haline getiriyordu. Elektronları, protonları alıp bunları hidrojen atomlarına dönüştürüyordu. Suyu alıyor ve deniz canlılarının türemesine neden oluyordu (Yaratılış 1:20). Toprağı alıyor ve insanoğlunun bedenini biçimlendiriyordu (Yaratılış 2:7). Tanrı melaha yapıyordu, bir dünya yaratmak istediğinizde yaptığınız bir şey..

Tanrı'nın Melahası, İnsan'ın Melahası

Şu anda, Şabat'ı gözettiğimiz o komik yolu soran uçaktaki ya da işteki arkadaşınıza cevap vermeye hazırız.

Cevap, Melaha'nın doğasını anlamada yatmaktadır.

Tanrı dünyayı yarattığı zaman, yaptığı iş, evin etrafında ağır bir masanın sürüklenmesiyle çok az benzerliğe sahipti. Ancak bir ampulün içindeki filamentin tutuşmasıyla çok benzerliğe sahipti.

Bir masanın sürüklenmesi hiç bir şekilde dönüştürücü nitelikte değildir. Filamentin ateşlenmesi ise, her ne kadar rutin bir iş olsa da, bir melahadır, insanın çevresini kendi ihtiyaçları doğrultusunda kasten dönüştürmesidir. Ne zaman ateş yakar, sürer, örgü yaparsa - ne kadar kolay ve düzenli olursa olsun - çevredeki dünyayı yönetir ve hayvanların asla yapamayacağı şekilde, kendi beğenisine uyması için kalıplara sokar. Aslında, insan ne kadar rutin biçimde bu eylemleri gerçekleştirirse, idare ve egemenliği o kadar çok kanıtlanır. İnsan, dünyanın hammaddesini alır ve kalıplara sokar - kendi iradesine uygun olma durumuna getirir - İlahi Yaratıcısı'nı taklit eder.

Yedinci Gün'de Tanrı, melahadan kaçındı. Ve melahanın yerini alan dinlenmeyi, yaratılışının nihai anlamı saydı.

Her Şeye Gücü Yeten'in Dinlenmesi

Her Şeye Gücü Yeten Tanrı,
evreni oluşturduktan sonra neden dinlenmeye ihtiyaç duysun?
Yorulmuş muydu?

Eğer Tanrı'nın altı gün boyunca yaptığı etkinlik sade "avodah"tan oluşsaydı, o halde buna uygun dinlenme de sıradan, bilindik bir dinlenme olacaktı ve evet, Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'nın gücünü geri kazanmak için Yedici Gün'de dinlenmeye ihtiyaç duyması garip olacaktı. Ancak Tanrı "melaha" yapıyordu. Tanrı'nın altı gün boyunca yaptığı uğraşı, gayret, emek, zahmet, çaba gibi terimlerle ifade edilmeyen bir etkinliktir. Bu etkinlik yaratıcılık ile ifade edilir ve yaratıcılık farklı bir dinlenme şeklini gerektirir.

Açıklarsak: Dinlenme daima bir işin bir tamamlayıcısıdır. Ancak farklı iş türleri, farklı dinlenme türlerini gerektirir. Zahmet, çaba, emek gibi etkinlikler rahatlama, gevşeme, uğraşı yokluğu gibi gücümüzün tazelenmesini sağlayan bir dinlenme gerektirir. Ancak, yaratıcılığın tamamlayıcısı benzeri bir yokluk türü değildir. Yaratıcılığın tamamlayıcısı belki de daha önce bahsettiğimiz gizemli fenomendir: pozitif dinlenme dediğimiz olgudur.

Yaratıcılık güçlü bir kelimedir. Yaratılış kendi içinde yeterli bir kavram görünür. Gerçekten de, bir yaratıcının ihtiyacı olan yaratmak dışında nedir ki? Fakat yaratıcılığın tamamlanması için başka bir şeye ihtiyacı vardır. Çünkü gerçekte, yaratıcılık yalnızca sona ulaşmanın bir aracıdır, vesilesidir.

Yaratıcılık, bir şeyi varlık haline getirmekle ilgilidir. Ancak bu nihai bir hedef değildir. Yaratıcılığın nihai hedefi "var olmak" tır.

Pozitif dinlenme, alışık olduğumuz bir şey değildir. Bize yabancı gibi gelmektedir. Belki de, sonuç olarak, bu normaldir, doğaldır - çünkü, olduğu gibi, bir değişim dünyasında, bir oluşum dünyasında yaşıyoruz. Dünyamızda melaha - şeyleri değiştirmek, onları oluşturmak, yapmak, dünyayı daha gelişmiş yapmak - bununla ilgilidir. Pozitif dinlenmeyi tüm açıklığı ile anlamak için bu dünyayı aşmamız ve yaşamın "oluşturma" değil değil de "olma" dünyasında nasıl bir şey olduğunu algılamamız gerekir.

Olma dünyası için bir terimimiz vardır. Adı: Olam HaBah, Gelecek Dünya. Bir anlığına, Şabat hakkında konuşmaya bir ara verelim ve ötesine uzanan bu alem hakkında kısaca konuşalım ...

İş'e gerçekten değer mi?

Buradaki dünyada, hepimiz hayatımızın bir parçasında çalışıyoruz. Ancak iş olarak adlandırdığımız bu etkinlik konusunda rahatsız edici bir şey var.

Bir zamanlar sınıfını, felsefi kinizm ile ilgili olarak işkence etmekten büyük zevk alan bir profesörüm vardı. Bir seferinde sınıfa çok zor bir ödev verdi- ve üzerinde çalışmaya başlamadan önce bize şu soruyu sordu:

- Diyelim ki siz verdiğim ödevi başarıyla tamamladınız ve ben de size A notu verdim. Siz de mutlu oldunuz, annenize, arkadaşlarınıza söylediniz. Bu mutluluk hali ne kadar sürer? Bir saat? Beş saat? Bir gün? Sonra yine rahatsız, huzursuz hissedecek ve yeni işler için hazır olacaksınız.

Öyleyse kendinize sorun. Belki de buna değmez. Neden bunu yapmak için zahmet çekesiniz ki?

Profesör, bizden basit bir kar-zarar analizi yapmamızı istemektedir. Bu işi yapmak için ne kadar zaman harcayacaksınız? Elli - altmış saat. Peki, işi bitirince kaç saat tatmin yaşayacaksınız? İki-üç saat. O halde bu zahmete değer mi? Kulağa akla yatkın geliyor.

Profesör bizi tembelliğe itmiyordu. Yapmak istediği, hedeflerimizi, amaçlarımızı berraklığa kavuşturmamıza yardım etmekte.

Hedefleri Belirleme

Eğer çalışmamızın amacının, çalışmanın sonunda alacağımız tatmin ya da mutluluk olduğunu kendimize söyleseydik, bize şunu söyleyecekti: "Siz sadece kendinizi kandırıyorsunuz. Bu tür bir tatmin çok kısadır. Birkaç saat sonra ya da birkaç gün sonra buharlaşacaktır"

Bunun yerine, söylediği, işin kendisinin tatmin edici olması, işin amacının işin kendisi olması gerektiğidir. Ödevi yapma sürecinin, zorluklarla mücadele etmenin ödülün kendisi olması gerektiğidir. Eğer sürecin kendisinden övünç duymuyorsak, sürecin kendisinin değerini göremiyorsak, bunu unutabiliriz.

Can Sıkıcı Sonuç

Fakat Profesör'ün belirttiği nokta, doğru görünmesine rağmen biraz huzursuz edicidir. Bu akıl yürütmeyi sınıfın dışına, gerçek dünyadaki hayata uyguladığınızda, şeyler biraz moral bozucu olmaya başlar. Hayatta yaptığımız değerli şeylerin hemen hepsi için iş gerektirir ve herhangi bir işin anlamı hakkında benzer bir kar-zarar analizi yaparsak, benzer sonuçlara ulaşırız.

Bir arkadaşım üç yıl çalışarak bir kitap yazdı. En sonunda yayınlandığında, karısı ona bir sürpriz parti yaptı ve tüm arkadaşlarını davet etti. Kitabı tamamlamış olmanın verdiği his ile çok heyecanlıydı. Fakat birkaç gün sonra heyecanı azaldı. Huzursuzdu

ve son başarısı artık teselli etmiyordu. İşi bitirdikten sonraki yıllarda, yazdığı kitabın kapağını açmaya neredeyse hiç geri dönemediğini benimle paylaştı. Hayatındaki o bölüm arşivlenip arşive kaldırılmıştı. Hareket zamanı gelmişti.

Bunda moral bozucu bir şeyler vardır. Yaşamın başarılarının hepsi çok hızlı soluyor gibi görünmektedir. Hiçbir memnuniyet duygusu ya da mutluluk hiçbir zaman çok uzun sürmez. Evet, sürecin kendisinden memnuniyet duyabilirsiniz. Yazım işinin kendisini ödül olarak görebilirsiniz. Hepsi çok güzeldir. Ancak yaptığımız şey gerçekten faydalı ise, amacımıza ulaşmanın mutluluğuna neden tutunamıyoruz? Başarmanın getirdiği tatmin neden bu kadar çabuk geçiyor?

Kişi, ne kadar başarılı olursa, bu sorundan o kadar rahatsızlık duymaktadır. Yahudi tarihinin en başarılı insanlarından biri de bu problem ile karşılaşmış ve bu konu ile ilgili bir kitap yazmıştır. Tahah'ın bir parçası olarak kanonize edilen bu kitap "Vaiz - Kohelet" olarak bilinir. Kohelet, başarının hiçbir izinin çok uzun süre dayanmasına izin vermeyecek bir dünyaya duyulan hayal kırıklığını dile getirmektedir. Dünya sürekli hareket halinde, sürekli değişmektedir. Hiçbir şey - başarı olgusu ya da ondan duyulan zevk, sonuçta tatmin edici olacak kadar uzun sürdürebilir.

Peki bunun Şabat'ın konusuyla ilgisi nedir? Bence Tora'nın Şabat dediği olgu, kısmen bu soruna işaret etmektedir. Şabat, bir bakıma, başarmanın sıkıntısına panzehirdir, ve belki de bu, bilmeceye bir anahtar sağlayabilir. Midraş bize Şabat'ın, me'ein olam haba, Gelecek Dünya'dan bir tadımlık olduğunu söyler. Ama gerçekten bu ne anlama gelmektedir? Olam Haba'nın Şabat olarak bildiğimiz olgu ile ne kadar temel benzerliği vardır?

Cennetteki gibi bir hayat nasıldır?

Cevap dünyanın en iyi korunan sırrıdır. Bizden önce milyarlarca insan ölmüş, ancak kimse diğer taraftan neye benzediğine dair bir görgü tanık raporuyla geri dönmemiştir. Mesorah'ımız, yaptığımız her şeyin buna değer olduğunu garanti eder; erdemlilerin sonraki hayatta ödülleri alacağını dört gözle beklememiz gerektiğini söyler. Tsaddiklerin (erdemlilerin), ebedi mutluluk içinde yaşadığı söylenir.

Ama sorun şudur: Sonsuzluk çok uzun bir zamandır. Sonsuz mutluluk size ne kadar tatminkar geliyor? Bir süre sonra bu mutluluk hali sıkıcı hale gelmez mi?

Yolculuklardan gerçekten zevk aldığınızı düşünün. Ve birileri size Alaska'ya ücretsiz bir gezi önerdi. Beş yıldızlı yemek, güverte tarafı lüks kabin. Böyle bir geziden ne kadar süre zevk alabilirsiniz?

İki hafta? Bir ay. Ya altı ay?

Peki ya yolculuk ebediyen sürerse? Kaç kez aynı buzdağını görebilir ve aynı penguenleri izleyebilirsiniz? Bir noktada, bir tatil gibi görünmesi durur ve artık zahmetli bir iş gibi görünmeye başlayacaktır. Bir noktada cennetin tam tersi gibi görünüyor.

Öyleyse cennetin ebedi mutlulukları sonsuza kadar devam ediyorsa, neden sıkıcı olmaz? Neden cennete ulaşmayı istiyoruz ki?

Dinlenme Problemi; İş Problemi

Bu problem, bu dünyadaki çalışmalarımızla ilgili olarak gündeme getirdiğimiz soru ile ilgilidir. Yüzlerce saatlik çalışma kısa bir kaç saatlik ödül için doğru görünmüyor. Fakat gördüğümüz gibi, "ödül" fikri "çalışma" fikri kadar sorunludur. Ebedi ödül kavramı düpedüz sıkıcı görünmektedir. Ne çalışma ne de ödül, uzun vadede bu kadar tatmin edici görünmemektedir. Bu zor durumdan çıkmanın yolu nedir?

Sanırım, cevabımız hayatın doğasına, yani Şimdiki Dünya ve Sonraki Dünya'ya daha yakından bakmamızı gerektiriyor. Bu iki dünya arasındaki fark nedir?

Yahudilik'in cevabı, Bu Dünya'nın oluşma dünyası ve Sonraki Dünya'nın ise olma dünyası olmasıdır. Sonraki dünya, bir "yom shekulo Shabbat" tır, yani tüm günleri Şabat'tır. Bu gerçekte ne anlama gelmektedir?

Dünyayı yaratırken, Tanrı deneyimlerimizi iki aleme ayırdı.

1. Alem

İçinde yaşadığımız dünyayı, oluşma dünyası olarak adlandırabiliriz. Bu dünyada, elde edebileceğimiz tek gerçek kalıcı memnuniyet, çevremizdeki dünyayı inşa etmek yoluyla iş sürecinin kendisinden gelmektedir; gerçekte kendimizi inşa ederek.

Bu dünyadayken, yapıcı uğraş, umduğumuz tek "tatmin edici" ödüldür. Tatiller, bir zamanlar hoş olsa da sonunda sıkıcı olurlar. Ve bunun nedeni basittir: Çünkü bu dünya, işin sonucundaki meyvelerinden değil, işin kendisi için tasarlanmıştır. Evet, bir görevi tamamladığımızda kısa bir memnuniyet yaşayabiliriz. Ama sonra bir sonraki işe geçeriz, yoksa çabucak sıkılırız.

2. Alem

Sonraki Dünya, olma dünyasıdır. Olma dünyası, iş için değil, fakat işlerimizin takdir edilmesi için tasarlanmıştır. Tüm başarılarımız; bu dünyada geliştirmek için çalıştıklarımızın tümünün gerçekte ne olduklarını Sonraki Dünya'da deneyimleriz.

Gelecek Dünya'dan bir Tat

Düşünün ki, Yüce Tanrı, işlerimizin meyvelerini bu dünyada gerçekten tecrübe etmemize izin vermiş olsun. Gerçek başarı ile gelen tatmini gerçekten takdir edebildiğimizi düşünün. Gerçekleşen potansiyelin doğal sonucu olan zengin manevi zevinci tamamen ve sonsuza kadar tadabileceğimizi düşünün. Böyle bir dünyada ne olabilir? Bir şey üzerinde çalışırsınız, başarırsınız ve sonra hayatınızın geri kalan kısmını başarınızın getirdiği zevk içerisinde geçirirsiniz Bir daha asla bir şey başarmazsınız. Fakat Yüce Tanrı'nın aklında bundan daha üretken ve verimli bir şey vardı.

Artık, ödül fikrinin, bu başarıların kalıcı keyfinin bu dünyada neden bu kadar zor olduğunu görebiliyoruz. Nitekim, sonsuz zevkin düşüncesi bile, kaçınılması gereken bir şey gibi, sıkıcı görünmektedir. Neden? Çünkü Bu Dünya'nın, olma değil, oluşma dünyasının mercekleme aracılığıyla, yanlış merceklerle bakıyoruz. Aslında bu "ödül"ü farklı mercekler ile tam olarak deneyimleyecek olduğumuz Gelecek Dünya, daha çok "olmak" için çalışmanın imkansız olduğu, sadece "olmak" için tasarlanmış olan dünyadır.

Gelecek Dünya'daki çalışmalarımızın meyvelerini tecrübe ettiğimizde, bu hazinenin zamansız özüne gerçekten dokunmamızı sağlayan bir dünya içinde bunu yapacağız.

Dolayısıyla, Bu Dünya'da üzücü görünse de, başarılarımızın karşılığında kalıcı zevki alamayız. Ancak bir teselli ödülü, bu oluş dünyasında, "olma"nın küçük bir tadını alabilir, hakiki lezzeti, Şabat'ı tadabiliriz.

Şabat, klasik bir dinlenme günü değildir. Unutmayın: Alaha, Şabat'ta ağır masaları merdivenlerden inip çıkarmanıza izin verir, ancak bir kibrit yakmanıza veya toprağı sürmenize izin vermez. İkincisi, Şabat'ın talep ettiği dinlenme anlamını ihlal ederken, birincisi çok daha yorucu olmakla birlikte ihlal edivi değildir. Neden? Çünkü Şabat, biraz soluklanabileceğiniz bir dinlenme değil, Evrenin Hakimi'nin bile ihtiyacı olacak bir tür dinlenme ile ilgilidir. Bu dinlenme, işe bir süreliğine verilen bir ara değil, işin asıl amacı ve hedefidir. Tüm ihtişamıyla "olma"dır. Cuma akşamı söylediğimiz tefilada olduğu gibi, tachlit shamayim vaaretz, Yaratılış'ın amacıdır. Gerçekten de, bu tür dinlenme yaratıcılığı kendi elleriyle ölümden kurtaran şeydir.

Yaratıcılığın Ölümü

Yaratma eylemi baştan çıkarıcıdır. Kendini süresiz olarak sürdürebilir. Ve bunu yaptığında, sonunda kendi kendini öldürür.

Örnekler her yerdedir. Her zaman bir fırça darbesi daha ekleyen sanatçı; cümleleri son bir kez yeniden düzenlemek isteyen editör; artık dinlemeyen bir çocuğa veilen son bir talimat. Bunların hepsi yaratılış eylemlerinin kötüye gidişidir. Melaha süreci, yaratma süreci asla sona ermezse kendini yok eder. Bazı noktalarda, yaratıcının bırakması gerekir. Paradoksal bir şekilde, yaratmanın nihai hareketi yaratıma son verilmesidir.

Yaratıcı yaratma eylemini bırakmayı zor bulur, çünkü bu bir sona benzer. Bırakma, doğal bir yas hissi doğurur. Ancak belki de, ölümün kendisi gibi - hepimizin bırakmayı öğrenmemiz gerekiyor- aslında sadece bir başlangıç, gerçekten de "oluş" dünyasından, "olma" dünyasına geçiştir. Bir yaratıcı yaratmayı bıraktığında ve akışına bırakabilirse, artık yaratmış olduğu ile ilişki kurabilir.

Pozitif dinlenme bu demektir. Pozitif dinlenme, biraz nefeslenmenizi durdurmak anlamına gelmez. Bu, tamamen durmak, bir şeyin sadece "olmasına" izin vermek, her ne ise öyle olduğu için takdir etmek, şeyleri oldukları gibi kabul etmek, benim istediğim şekle, kalıba sokmaya çalışmadan anlamak ve kabul etmektir.

Bu tür dinlenme, Yaratılış'ın Yedinci Günü'nün ilk Şabat'ında dünyaya açıldı. Altıncı Gün'ün sonu yaklaştıkça, Yüce Tanrı, Evren'i düzeltmeyi bırakmak için bilinçli ve önemli bir karar verdi. Eserine baktı ve şunları söyledi: hineh tov meod - gerçekten çok iyi. Bu bildiri, Tanrı'nın Evren'i düzeltmeyi durdurma isteğine işaret etti ve amaca uygun olarak onunla ilişki kurmaya başladı.

Yüce Tanrı, iş bittiği için durmadı. İyileştirme işi asla bitmedi. Fakat o geri çekildi ve bu işi bizim elimize bıraktı. Melacha örtüsünü almak, dünyevi yaratıcılar olmak, "dünyayı korumak ve onu işlemek" bize kalmıştır; gelecek nesillere aldığımız dünyadan daha iyi bir dünya bırakmak.

Pozitif dinlenme bu demektir. Pozitif dinlenme, biraz nefeslenmenizi durdurmak anlamına gelmez. Bu, tamamen durmak, bir şeyin sadece "olmasına" izin vermek, her ne ise öyle olduğu için takdir etmek, şeyleri oldukları gibi kabul etmek, benim istediğim şekle, kalıba sokmaya çalışmadan anlamak ve kabul etmektir.

Bu tür dinlenme, Yaratılış'ın Yedinci Günü'nün ilk Şabat'ında dünyaya açıldı. Altıncı Gün'ün sonu yaklaştıkça, Yüce Tanrı, Evren'i düzeltmeyi bırakmak için bilinçli ve önemli bir karar verdi. Eserine baktı ve şunları söyledi: hineh tov meod - gerçekten çok iyi. Bu bildiri, Tanrı'nın Evren'i düzeltmeyi durdurma isteğine işaret etti ve amaca uygun olarak onunla ilişki kurmaya başladı.

Yüce Tanrı, iş bittiği için durmadı. İyileştirme işi asla bitmedi. Fakat o geri çekildi ve bu işi bizim elimize bıraktı. Melacha örtüsünü almak, dünyevi yaratıcılar olmak, "dünyayı korumak ve onu işlemek" bize kalmıştır; gelecek nesillere aldığımız dünyadan daha iyi bir dünya bırakmak.

Tanrı, yardımseverliği ile biz dünyevi yaratıcılar ile Şabat armağanını paylaştı. Bu yolla, Yaratıcımız'ı taklit etmeyi ve dinlenmekle ile yaratıcılığımızı taçlandırmayı öğreniriz. Bu Dünya'da, çalışmak için tasarlanmış bu dünyada, Şabat'in önemini küçümsemek cezbedicidir. Melahanın bize hayatta daha üst bir şey olmadığını düşündürmesi cazip bir fikir gibi gelir. Ama eğer o tuzağa düşersek, asla gerçekten yaratamayız. Melaha'dan dinlenme eyleminde, çevremdeki dünyayı kendi ihtiyaçlarım doğrultusunda şekillendirmeye çalışmaktan kendimi geri çeker, dinlenirim. Bu bırakışta, dünyayı olduğu gibi kabul ve takdir ederim, sadece benim için ne

yapabileceğini, neye dönüşebileceğini değil. Şabat'ta, durmadan devam eden düzeltme eyleminden kaçır, ve saf "olma"nın tadına bakarız.

Pozitif dinlenme bu demektir. Pozitif dinlenme, biraz nefeslenmenizi durdurmak anlamına gelmez. Bu, tamamen durmak, bir şeyin sadece "olmasına" izin vermek, her ne ise öyle olduğu için takdir etmek, şeyleri oldukları gibi kabul etmek, benim istediğim şekilde, kalıba sokmaya çalışmadan anlamak ve kabul etmektir.

Bu tür dinlenme, Yaradılış'ın Yedinci Günü'nün ilk Şabat'ında dünyaya açıldı. Altıncı Gün'ün sonu yaklaştıkça, Yüce Tanrı, Evren'i düzeltmeyi bırakmak için bilinçli ve önemli bir karar verdi. Eserine baktı ve şunları söyledi: hineh tov meod - gerçekten çok iyi. Bu bildiri, Tanrı'nın Evren'i düzeltmeyi durdurma isteğine işaret etti ve amaca uygun olarak onunla ilişki kurmaya başladı.

Yüce Tanrı, iş bittiği için durmadı. İyileştirme işi asla bitmedi. Fakat o geri çekildi ve bu işi bizim elimize bıraktı. Melacha örtüsünü almak, dünyevi yaratıcılar olmak, "dünyayı korumak ve onu işlemek" bize kalmıştır; gelecek nesillere aldığımız dünyadan daha iyi bir dünya bırakmak.

Tanrı, yardımseverliği ile biz dünyevi yaratıcılar ile Şabat armağanını paylaştı. Bu yolla, Yaradıcımız'ı taklit etmeyi ve dinlenmekle ile yaratıcılığımızı taçlandırmayı öğreniriz. Bu Dünya'da, çalışmak için tasarlanmış bu dünyada, Şabat'in önemini küçümsemek cezbedicidir. Melahanın bize hayatta daha üst bir şey olmadığını düşündürmesi cazip bir fikir gibi gelir. Ama eğer o tuzağa düşersek, asla gerçekten yaratamayız. Melaha'dan dinlenme eyleminde, çevremdeki dünyayı kendi ihtiyaçlarım doğrultusunda şekillendirmeye çalışmaktan kendimi geri çeker, dinlenirim. Bu bırakışta, dünyayı olduğu gibi kabul ve takdir ederim, sadece benim için ne yapabileceğini, neye dönüşebileceğini değil. Şabat'ta, durmadan devam eden düzeltme eyleminden kaçır, ve saf "olma"nın tadına bakarız.

Ve dinlenerek takdir etmeyi öğrendiğim sadece dünya değildir; bu dünyadaki insanlardır da. Hepimiz, iş arkadaşlarımızı, arkadaşlarımızı ve eşlerimizi ihtiyaçlarımıza uyacak şekilde değiştirmek istiyoruz. Fakat hala başkalarını iyileştirmeye çalışırken, takdir etme sürecinde değilsiniz. Bırakmak güçlü bir ifadedir - seni seviyorum, şu anda sana minnettarım, böyle olduğun için. Sadece seni gelecekte içine sokmak istediğim şeyler için değil.

Tanrı, bu duruşumuzu hayatımızın düzenli bir özelliği haline getirmemize yardımcı olması için bize bir zaman ayırdı: Şabat. Ne zaman yaparsak ve eğer yaparsak, dünyadaki cennetten bir parça kendimize almış olacağız.

www.kabalat.com